

6 Μαρτίου 2021

Αγάπη: Το κριτήριο του Θεού (π. Νικάνωρ Καραγιάννης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ένα αναπόφευκτο γεγονός, που θα τερματίσει την ιστορία του κόσμου και θα σφραγίσει την προσωπική μας ζωή, παρουσιάζει η σημερινή ευαγγελική παραβολή της μέλλουσας κρίσης, «όταν έλθη ο Υιός του ανθρώπου». Όσο τολμηρό και παράδοξο κι αν ακούγεται, ο Χριστός δεν θα ξαναέρθει, αφού ήδη είναι πανταχού παρών στη συμπαντική πραγματικότητα και την ιστορία του κόσμου και του ανθρώπου. Ο Χριστός δεν έφυγε ποτέ από τη ζωή μας, «ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ. 28,22). Κάποτε, στον επίλογο της ζωής του κόσμου, απλώς θα φανερωθεί, και θα λάμψει αυτό που τώρα δεν βλέπουμε, και όμως υπάρχει, η αλήθεια και η δόξα Του. Τότε τα σκηνικά του κόσμου και τα παρασκήνια της ιστορίας θα πέσουν και η ζωή του κάθε άνθρωπου θα κριθεί.

Αγάπη στον άνθρωπο, την εικόνα του Θεού

Δυστυχώς στη σκέψη πολλών ανθρώπων το προφητικό βάθος της παραβολής της μέλλουσας κρίσης διαστρέφεται επικίνδυνα, κάθε φορά που την αντιλαμβάνονται με έναν τρόπο που πανικοβάλλει και τρομοκρατεί με απειλές, καταδίκες και τιμωρίες. Όμως ο Θεός δεν τιμωρεί, αλλά ο άνθρωπος αυτοτιμωρείται με τις επιλογές του και τις συμπεριφορές του, όπως υπαινίσσεται ο Χριστός, όταν λέει «καθώς ακούω κρίνω, και η κρίσις η εμή δικαία εστίν» (Ιω. 5,30). Ο Χριστός ακούει και αποδέχεται τη δική μας απόφαση. Από τη δική μας τοποθέτηση εξαρτάται η

κρίση Του. Κάθε φορά που αρνούμαστε την αγάπη για τον εμπερίστατο άνθρωπο αρνούμαστε τον ίδιο τον Θεό. Γι' αυτό, αν αδιαφορήσουμε και δεν αγαπήσουμε τον συνάνθρωπο, τότε θα κριθούμε από τον Υιό του ανθρώπου.

Η αγάπη, λοιπόν, γίνεται το απόλυτο και διαχρονικό μέτρο του Θεού, που μας ζυγίζει. Αποτελεί το αδιαμφισβήτητο κριτήριο της κρίσεώς Του. Ο άνθρωπος δεν έχει άλλον ασφαλή τρόπο και δρόμο, για να ενωθεί με τον Θεό και να ζήσει την υπαρξιακή του ευτυχία (αυτό που λέμε σωτηρία), παρά μόνο την έμπρακτη αγάπη στον άλλον άνθρωπο. Εδώ σημασία δεν έχει το ποιός είναι ο πλησίον, αλλά το πως θα σταθούμε εμείς «πλησίον», δηλαδή, κοντά στον άλλο.

Ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος τονίζει ότι «όταν φθάνουμε στην αγάπη, φθάνουμε στον Θεό και ο δρόμος του αγώνα μας τελειώνει». Ο Χριστός ταυτίζεται με τους ταλαιπωρημένους, τους θλιμμένους, τους καταφρονημένους. Μας ζητά να τον ανακαλύψουμε και να τον συναντήσουμε μέσα από την αγάπη μας για αυτούς. Όταν πάσχει ο άνθρωπος, συμπάσχει μαζί του και ο Θεός. Γι' αυτό η έμπρακτη αγάπη για τον πάσχοντα άνθρωπο αποδεικνύει με τρόπο απτό και χειροπιαστό την πίστη και την αγάπη μας για τον Θεό.

Η αγάπη ως διακονία

«Και ου δικονήσαμέν σοι»; Αν η αγάπη δεν διακονεί, τότε δεν είναι γνήσια και ξεπέφτει. Η διακονία είναι κορυφαίος τρόπος χριστιανικής παρουσίας και μαρτυρίας. Είναι θυσία χωρίς υπολογισμό, η οποία θεραπεύει ο,τι πονάει τον όλο άνθρωπο. Ο πεινασμένος, ο διψασμένος, ο γυμνός, ο ξένος, ο φυλακισμένος, ο άρρωστος είναι καταστάσεις ζωής που μαστίζουν τον άνθρωπο ως πρόσωπο και ως κοινωνία. Ο διάβολος, η αμαρτία και η φθορά δημιουργούν συνεχώς αναρίθμητες εστίες και πλέγματα ανάγκης που μας κυκλώνουν. Ασθένειες, δυστυχία, θεομηνίες, πείνα, εγκληματικότητα, περιφρόνηση, μοναξιά, εγκατάλειψη, εκμετάλλευση, μετανάστευση, αδικία, ανεργία, είναι ο χώρος της ανάγκης και της αδυναμίας του ανθρώπου. Είναι καταστάσεις ύπαρξης των ελαχίστων αδελφών του Χριστού.

Γεννιέται όμως ένα ερώτημα, Πως τους αντιμετωπίζουμε; Οι πιο πολλοί από εμάς τους προσπερνάμε αδιάφορα ή τους «προσφέρουμε» απλώς τον οίκτο μας. Περιορίζουμε και εξαντλούμε το νόημα της παραβολής στο καθήκον της ελεημοσύνης. Δεν μπορούμε να υπερνικήσουμε το φόβο και την ανασφάλεια που γεννά μέσα μας η ανωνυμία του αγνώστου συνανθρώπου μας, του πρόσφυγα και του λαθρομετανάστη, του αποξενωμένου και εγκαταλελειμμένου. Είμαστε τραγικά ανίκανοι να κατέβουμε στον «άδη της ζωής του», ώστε να τον βοηθήσουμε και να τον αναστήσουμε στη ζωή της αγάπης, κατά το παράδειγμα της καθόδου του

Χριστού στον άδη.

Αγαπητοί αδελφοί, ο ιερός Χρυσόστομος αναφέρει ότι «δεν μπορώ να πιστέψω για έναν άνθρωπο ότι είναι δυνατόν να σωθεί, αν δεν κοπιάσει για τη σωτηρία του διπλανού του». Ας μην ξεχνάμε ότι ο διπλανός, ο κάθε ελάχιστος αδελφός του Χριστού, δεν πεινάει και διψάει μόνο για ψωμί και νερό, αλλά για αλήθεια, αγάπη και σωτηρία. Αμήν.

Πηγή: agiazoni.gr